

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XXXI. Exemplum sacrae, quam religiosissimus princeps Theodosius
ad Cyrillum Alexandriae episcopum misit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

Exemplum sacræ, quam religiosissimus princeps Theodosius ad Cyrillum Alexandria episcopum misit.

Ἰσον σάρκαρ δόξαλεισίης παρὰ τῆ
βίσεβείατου βασιλέως Θεοδοσίου
πρὸς Κύριλλον Ἐπίσκοπον
Ἀλεξανδρείας.

Imperatores Cæsares, Theodosius & Valentinianus, victores, triumphatores, maximi, semper Augusti, Cyrillo episcopo.

Ἀυτοκράτορες Καίσαρες, Θεοδο-
σιος καὶ Οὐαλεντιανός, νι-
κηταί, ἑγπαροδοχοί, μέγιστοι, ἀει-
σέβαστοι Ἀύγουστοι, Κυρίλλω
Ἐπισκόπω.

P I E T A T E quidem nihil nobis est antiquius, propter quā delinquentes veniā consequuntur. At parum interim laudabile est, illos ea indigere, qui a nobis commendari, & propter venerandam religionem maximis honoribus cumulari debuerant. Oportet autem sacerdotes cum morum probitate fideique integritate spectabiles esse, tum maximum animi candorem ac sinceritatem per omnem vitæ cursum præ se ferre; ac certo denique secum statuere, vniuscuiusque rei naturam, præsertim vero incorruptæ pietatis doctrinam, disquisitione potius, quam pertinaci animorum contentione inueniri. Etenim iam inde a primis vsq; temporibus non imperantis cuiuspiam, aut certe imperium vsurpantis interminationes aut proteruiæ, sed sanctorum patrum, & sacræ Synodi decreta eam nobis constituerunt. Nam religionem intelligentia magis quam iussione firmari, nulli opinor dubium esse potest. Nunc igitur tua pietas exponat, quid ita nobis, quibus religionem tantopere curæ esse non ignorabas; sacerdotibusque quotquot circumquaque degunt (quos utique in vnum locum congregatos, natam de religione controuersiam discutere dirimereque par erat) despectis,

Μ Ε Λ Ε Ι πλείον θεοσεβείας ἡμῖν, διὲν ὁ πλημμελοῦ-
τες ἀξιοῦνται συγνώμης. οὐ μὲν ὁ-
δοκμον τὸ δεῖσθαι συγνώμης τοῖς ἐ-
παμνεῖσθαι παρ' ἡμῖν ὀφείλοισι, ἔτι διὰ
τὸ σεπτικῶν μάλιστα πικρῶν ἀρησκείαν.
Ἐπὶ ἡ ἱερέας καὶ ἐκ δόξου τὸ τῶν ἡδῶν
καρσιότητος, καὶ δόξου τῆς πρὸς τὸ πῶς
ἀκριβείας θαυμαζέσθαι, ἔτι πῶς ἀπλο-
τητα τῆς βίου διὰ παντὸς Ἐπιδείκνυ-
σθαι γνώσκων τε ὡς τὸ ἐκείνου παρὰ
ματὸς φύσιν, ἔτι πῶς πῶς τῶν
σεβείαν μάλιστα λόγους, μᾶλλον δὲ
ἄλλοι ζήτησις, ἢ πρὸς αὐτὰ δόξα. ἔτι
ἔτι δεχθῆς ἡμῖν * αὐτοῖς ἐκ ἀπειλῶ-
ν πινθῶν δωσάτωντος ἢ δωσάτωντος
νομίζοντος, ἀλλ' ἢ τῶν ἀγίων πατέ-
ρων καὶ τῆς ἱερέας σωρόδου βουλή
κατεστήσατο. καίτοι παντὶ δήλον, ὡς
ἀρησκεία τὸ βέβαιον ἐκ ἀν' ἐκ κελεύ-
σεως * ἐξοὶ μᾶλλον ἢ σωέσεως. νῦν
οὐκ ἡμᾶς ἢ σὴ θεοσεβεία διδάξασθαι,
πὶ δὴ ποτε ἡμῖν, οἷς ἑσοδὸν οἶδα μὲ-
λιν βίσεβείας, ὑπερίδων, καὶ τῶν ἀπαν-
ταρδῶ ἱερέων, οὐκ συλλεχθῆντας ἡμῶν
ἀμεινον λῶσαι πῶς ἀμφισβήτησιν,

ANNO CHRISTI 431.

Τραχύν, πό γε ὀπίσσω τῶν κη χωρι-
 σμὸν τῆς ἐκκλησίας ἐμβέβηκας·
 ὡς δὴ πῶς ὑπερβύσειας λόγους δρα-
 συτέρας ὀρμῆς πρεπούσης μάλλον, ἢ
 ἀκρίβειας· κη ἄρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἐκ ἐμ-
 μελείας πλέον ἰσχυροῦσης, ἢ δρασίως· κη
 ποικιλίας μάλλον τούτων ἡμῖν * δρ-
 κούσης, ἢ ἄπλοπτος. κη μὲν οὐχ
 οὕτως ἡμῖν πλὴν πολλῶν ὀμόθητα ἡ-
 μῶν ἄρ' αὖ τῆς σῆς ὑπεβείας δεχθήσε-
 ας, οὐδὲ ὡσαυτὴ κη ἀγανακτεῖν εἰδόντων
 ἡμῶν, πάντα σωτηραχθήσεσθαι. νῦν
 δὲ μελήσῃ ἡμῖν τῆς ἱερέας χαλιῆς.
 πάντα ἢ ἰσθι συσκινῆσας, ὡς ἐκ ἐχρῶν.
 κη δαυμασὸν οὐδὲν, ἐν τούτοις τὸ
 μέσον ἐκβεβηκότα, μὴ μέλει * τῆς
 ἐκκλησιῶν κη τῆς ἱερέων σῆσαι πλὴν
 ὀπταίρησιν, ἀλλὰ ἐπεὶ ἡμῶν αὐτῶν
 πρὸς αὐτὴν τῆς ἡμετέρας ὑπεβείας
 ἀνάξι(Ϡ). ἢ ἕνα εἶχε λόγον, ἔπερα
 μὲν πρὸς ἡμᾶς κη πλὴν ὑπεβείας πλὴν
 Αὐγούσαν Εὐδοκίαν ἢ ἐμῶν σύμ-
 βιον ὀπτελέων, ἔπερα ἢ πρὸς πλὴν
 ἐμῶν ἀδελφῶν ἢ ὑπεβείας πλὴν Αὐ-
 γούσαν Γουλαχέιαν, εἰ μὴ διχονοεῖν
 ἡμᾶς ὡήθης, ἢ διχονοήσῃν ἡλπίσας ἐκ
 τῆς σῆς ὑπεβείας γραμματέων; ἔ-
 πο δὲ ἐπεὶ γερνός, εἰπερ οὕτως εἶχεν, ἐκ
 πειρηγίας εἰδέναι (Ϡ) οὐ πῶ πόρρω-
 δὲ ὄντα, παντελῶς ὅστιν ὀπταίρησιν
 ἐμὴ γερνός ποιῆσαι βούλεσθαι, παν-
 τὸς μάλλον, ἢ ἱερέως. ὀρμῆς μὲντοι
 μᾶς κη τῆς αὐτῆς πειρηγίας, ἔπε
 τῆς ἐκκλησιῶν, πᾶσι τῆς βασιλείων
 μέλλειν χωρίζεσθαι βούλεσθαι, ὡς
 ἐκ οὐσης ἀφορμῆς ἑτέρας ὑπεβεί-
 μῆσας.

hasce turbas discordiasque inter
 ecclesias, quantunt in te est, con-
 citaris. Quasi vero impetus teme-
 rarii pietatis doctrinam magis,
 quam sedula diligensque veritatis
 inquisitio decere videantur; plus-
 que apud nos valeat audacia, quā
 adhibita industria; aut perplexa
 nos magis huiusmodi rerum tra-
 ctatio, quam simplicitas oblectet.
 Certe summum honorem in quo
 apud nos erat, non ita acceptu-
 ram pietatem tuam existimaba-
 mus, aut omnia turbatum iri, cum
 nos indignari etiam sciamus. Ve-
 rum cura nobis erit ecclesiae tran-
 quillitas. Scito interim, magnam
 abs te rerum perturbationem ex-
 citatam esse. Neque mirum est fa-
 ne, cum qui modum excessit, iis
 conatus suos non definiuisse, quæ
 ad ecclesias & sacerdotes spectat;
 sed de nobis ipsi quoque quid-
 dam pietate nostra indignum cre-
 didisse. Nam nisi aliquid inter nos
 dissidium esse putasses, aut cer-
 te aliquid eiusmodi ex literis tuis
 oriturum sperasses; cur obsecro,
 alia priuatim ad nos, & ad Eudo-
 ciam religiosissimam coniugem
 meam, alia vero ad Pulcheriam
 sororem meam Augustam, eam-
 demque pietatis studiosissimam
 perscripsisses? Quod profecto dis-
 sidium si inter nos forte natum
 fuisset, nosque ad eum modum
 affectos esse contigisset; omnino
 tamen vituperationem effugere
 non potest, eum, qui tanto loco-
 rum interuallo a nobis disungi-
 tur, curiosius in res nostras inqui-
 rere: si id autem inter nos non exi-
 stit, conari ut existat, cuiusvis po-
 tius, quam sacerdotis fuerit. Eius-
 dem porro est animi eiusdemque studii,
 ecclesiastica & regia omnia
 velle confundere, ac a se inuicem
 diuellere. Quasi vero alia omnis
 desit occasio, ex qua laudem & gloriam aucuperis.

Ne igitur clam te sit, quonam in statu res nostræ versentur, noris & ecclesias & imperium coniuncta esse, nostraque accedente auctoritate, & Christi Saluatoris nostri aspirante prouidentia, magis subinde inter se coitura esse: tum tibi quoque a nobis condonatum esse, ne hinc capta occasione iure conqueri ac dicere queas, te ob pietatis doctrinam in reprehensionem incidere. Quam quidem pietatis doctrinam in sacra Synodo discuti examinariq; volumus, & ratum esse quod recte fidei consonum videbitur; siue illi qui victi discedent, veniam impetraturi sint a patribus, siue non. Ceterum nos ciuitates & ecclesias conturbari nequaquam sinemus; sed nec eam quoque doctrinam indiscussam manere patiemur, cuius oportet eos esse iudices, qui sacerdotiis vbique præfident, & per quos ipsi in veritatis sententia sumus & erimus. Omnino autem nemo, qui vel parum sit in republica versatus, dignus censendus est qui in iis quæ agit & loquitur, libertate vtatur, si præ se ferendo fiduciam, huiusmodi iudicium declinare velit: neq; enim licebit hoc illi, etiam si velit: quandoquidem nostra maiestas eos qui prompte alacriterque ad huiusmodi inquisitionem aduolare non cunctabuntur, merita laude necessario prosequetur; ceteros vero, si qui imperare forte malint, quam in medium consilere, aut aliorum de eiusmodi rebus cõsiliium audire, nequaquam patietur. Quamobrem & tuam quoque reuerentiam ad tempus, quod aliis literis ad vniuersos metropolitanos episcopos missis significatur, præsto adesse oportebit: neque prius nostram amicitiam te

Ας αν ουδ ειδειης, οποιον τ ημερον, και τας εκκλησιας ιδι και τω βασιλειδω λωδωται, η επι μαλλον καλωδοντων ημων ενωθησεσθαι σωτη η προνοια τω σωτηρη ημων θεου και δεδωται τη ση θεοσεβεια συγνωμιω, ως αν μη παροφασις ειη, μηδε λεγαν δωαιο, δια του υπη της εκκλησιας εκεκληθησθαι λογοις γυμναδιωται ην τούτοις επι της ιερας σωδοου βουλομθα, η κρατειν, ως αν καλωσ εραν δδξενεν επι μεταλαμβανειεν συγνωμιω, επι η μη, παρα τω πατερον νικησεντες. ημεις μνυτοι γε σωφρασσαι τας πολεις και τας εκκλησιας εκ ανεξομθα, ουτε μνω ανεξετασους επι του λογοις, αν κειται παροκαθισται δε του της απανταρω παροεσωτας ιεροσωνης, και δε αν ημεις εγκρατεστροι της αληθινης δδξης εομεν τε η εσθμθα. παντως δε ουδεις, οτω καν μικρον μετεσι πολιτειας, αξι παρηρησιαζεσθαι, ει τις κτ τω πεποθησιν τω τωαιτω δποφυγειν αρησεται κρισιν επι μηδε βουλησειτε τετο δεσται της ημετερας θεοτητ επαρουσως μνυ ανακακαιοσ του επι παροθυμια παρρουωτας ελθειν επι τω τωαιτω δεξεσασιν, εκ ανεξομενης δε, ει τις κελωην μαλλον, η συμβουλωην, η συμβουλωεσθαι παρ τω τωαιτω εδελοι. ωσε η κειν δε του τω αιλαβειαν κτ του χρονον, ον τα επεσδηλοι γεαμματα, παροσ απαντασ απεσαλμενα του τω μηδπολεων επιποκοποις η τω παρ ημων εσαν μη αλλωσ ανακησασθαι παροσδοκων,

ANNO CHRISTI 431.

ANNO CHRISTI 431.
* πικρατι-
* εως
* τ. 134-
* 135

καὶν, εἰ μὴ πᾶν μὲν λυπηρὸν καὶ
 ταραχῶδες πάσης, ὅτι δὲ πῶ
 τῶν ζητυμῶν ἐβλῆσαν ἐλθοῖς ἐδε-
 λοντῆ. καὶ γὰρ αὐτὸ οὐτὸ δόξας οὐτε οἰ-
 κεία * πεπληγμένον λύπη, οὐτέ τι-
 νι δυσμενῶν ἄρα τὸ παροῦσιν,
 ταῖς τῆς γεροντοῦ σκληροῦ μὲν καὶ
 παραλόγως, * ὅμως δὲ ὑπὲρ δόξης
 πεποιθέναι, καὶ ταῖς ἐξῆς ἐδέλινον ἐν-
 δίκως, οὐ γὰρ αὐτὸ ἐπέρας * ἐδέλοντες
 ἀεξόμεθα.

recuperaturum confidas, quam
 omni turbatione & animorum a-
 gritudine sedata, ad proposita-
 rum quaestionum discussionem
 vltro accurreris. Etenim hac fa-
 ctione, quæ pro tuenda opinione
 acerbe quidem inconsulteque
 abs te iam gesta sunt, nullo tamen
 priuato dolore percussus, neque
 alicui præter decorum infestus
 admisisse, & quæ adhuc reliqua
 sunt, legitime transigere velle cen-
 seberis. Neque enim nos, si secus
 facere volueris, sustinebimus.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ΄.

CAPVT XXXII.

Θεῖον γράμμα δόξαθεν ἐν Αλε-
 ξανδρεία Κυρίλλῳ Ἐπισκόπῳ,
 καὶ τοῖς κτ' ἡρώσιν τῶν μη-
 τρῶν Ἐπισκό-
 ποις.

Sacra imperialia missa Ale-
 xandriam ad Cyrillum episco-
 pum, & episcopos metro-
 politanos prouin-
 ciarum.

Αὐτοκράτορες Καίσαρες, Θεοδόσιος,
 καὶ Οὐαλεντινιανός, νικηταί,
 ἑταίμοιχοι, μέγιστοι, ἀεισεβαστοὶ
 Αὐγούστοι, Κυρίλλῳ Ἐπισκό-
 πῳ.

Imperatores Cæsares, Theodo-
 sius & Valentinianus, vi-
 ctiores, triumphatores, ma-
 ximi, semper Augusti, Cyril-
 lo episcopo.

ἩΡΤΗΤΑΙ τῆς εἰς θεὸν βίσε-
 ρείας ἢ τῆς ἡμετέρας πολιτείας
 κατὰστασις, καὶ πολὺ ταύτης ἐνεστὶ τὸ
 συμφέρες τῷ παροῦσι. ἔχεται γὰρ
 ἀλλήλων, καὶ ἐκατέρω τῆς ἐκατέ-
 ρας σωμαύξεται παροκοπή ὡς πῶ
 μὲν ἀληθῆ θρησκείαν τῆ δικαιοπρα-
 γία, πῶ δὲ πολιτείαν ἰσὺ ἀμφο-
 τέρον συγκροτουμένῳ ἐκλάμπειν.
 βασιλεύειν οὐκ ἐταγμένοι παρὰ
 θεοῦ, σὺδραμοὶ τε τῆς τῆς ἰσῆ-
 κῶν βίσεβείας τε καὶ ἀπραγίας
 τυχαῖοντες, ἀρραγῆς αἰετὸ παρ-
 σφύες πύτων φυλάττομεν, τῆ τε
 παρονοία καὶ ἀνδραποισ μεσιτῶντες.
 Concil. Tom. 5.

PENDET a religione qua
 Deus colitur, nostræ reipubli-
 cæ status; multaue inter hunc
 & illam cognatio ac familiaritas
 intercedit. Nam & connexa inter
 se sunt, & vtrumque prosperis al-
 terius successibus incrementa su-
 mit: vt vera quidem religio per
 vitam inculpatæ actam, ipsa vero
 respublica constans ex vtriusq; flo-
 rescat. Cum itaque Deus impe-
 rii habenas nobis tradiderit, iis-
 que qui imperio nostro parent,
 pietatis & vitæ recte instituendæ
 vinculum nos esse voluerit; ha-
 rum inter se societatem indi-
 uulsam conseruamus, Dei proui-
 dentia hominumque sequestres.
 Hhh